

סדלם ההצלה לדור האחרון!

תקופת מלחמת העולם הראשונה היתה מהזמנים הקשים ביותר שידע עם ישראל בתולדותיו, ותקופת מלחמת העולם השניה היתה כבר שואה איומה ונוראה לעם ישראל. ה' יתברך ברחמיו הרבים הקדים רפואה למכה, ובתום מלחמת העולם הראשונה שלח שליח נאמן, איש אלוקים קדוש מעובר בנשמת האריז"ל, ובידו תרופה כנגד הגלות האיומה וגזירת השואה שהלכה והתקרבה - הלא הוא המקובל האלוקי ר' יהודה לייב הלוי אשלג, בעל 'הסולם' זיע"א.

*אריז נאמנה, שצדיק לא היה מצאן האר"י ז"ל עז היום הצה, מי
שיבין את שיטת האר"י ז"ל על שורשו וכו'... והנה דרכון הצדיק
יחדך, צדיקי אצור נשמך האר"י ז"ל, לא מפני מצוי הטורים,
אלא דרכון צדיק, ששגד גם ממני עצמי, אמה נחמתי אנכי
אנשיה נפלאה זו שלא נבה דה אדם מצאן פטיבוקו ועז היום, ולא
אזכר אהאריק דצנין זה מפני שאין דרכי דצה אדרכ נפלאה.*

(מכתב גילוי של בעל 'הסולם' זיע"א משנת תרפ"א, "הסולם" פרקי חייהם של רבותינו הקדושים האדמו"רים לבית אשלג ותלמידיהם, חלק א' מבוא א')

בעל הסולם זיע"א צפה ברוח קודשו את מלחמת העולם השניה והשואה כעשרים שנה לפני שהתחילה, ולכן כבר בשנים תרע"ז - תרע"ט (1917-1919) למיניינם) הוא הלך וזעק בכל כוחו בפני גדולי רבני אירופה שיש גזירת כליה על יהודי אירופה רח"ל, ומשמים נותנים 20 שנה לבטל אותה! הוא הרעיש עולמות, בכה, התחנן, ניסה לשכנע מהכתובים והביא את דברי הרמח"ל הקדוש שרק לימוד הזוהר ללא הפסק יכול להצילנו מהגזירות הקשות רח"ל, וזאת התרופה להצלת יהודי אירופה מהשואה המתקרבת, וכן גם הורו לעשות חברי הבד"ץ העדה החרדית בעיה"ק ירושלים בשנת תרפ"א, ואף הזהירו שחייבים לגמור 1000 סיומים של ספר הזוהר הקדוש בשנה אחת - בסוד "האלף לך שלמה" על מנת לבטל את גזירת הכליה מעל יהודי אירופה.

להפצה חינם

052-7151890 | 050-4113653
ארגון בחגוי הסלע ת.ד 628 עיה"ק טבריא

קול התור המוקד הטלפוני
073-2338833

בד"צ זסלע
קול התור אל האור

זֵי תִשְׁבַּח מִפִּי זֵרְעִי

אַחֲרֵי זֶה שָׁאַלְתִּי אֶת ה': הֲלֹא עַד הֵנָּה לֹא שָׁמַעְתִּי דְבַר עַל קִיּוּם גּוֹיְתִי, וְכָל הַטּוֹבוֹת וְהַיְעוּדִים הַגִּיעוּ לִי מִתּוֹךְ רוּחַנִיּוֹת בְּלִבְד, וְאַלִיָּה הַכֹּל מֵיַעַד, וְאִם כֵּן מָה יִהְיֶה שְׁבִגְלָל אֵיזָה מַחְלָה אוּ פְגַעֵי הַגּוֹף יִתְבַּלְבַּל שְׁכְלִי וְאַחֲטָא לִפְנֵיהּ, הָאִם תִּשְׁלִיכֵנִי מִלְּפָנֶיהָ וְתֵאבֵד אֶת כָּל הַטּוֹבָה הַזֹּאת, אוּ תַעֲנִישֵׁנִי?

וַיִּשְׁבַע לִי ה' (הֵן כָּבַר בָּאת עַל תְּכִלִּיתָהּ, וְלִכְל פִּשְׁעֵיהָ סִלַּחְתִּי וְהַחֲסַד הַזֶּה) בְּשִׁמּוֹ הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא וּבְכִסְאוֹ הַנִּצְחִי, כִּי לֹא יִרְפֶּה חֲסִדוֹ מִמֶּנִּי בְּנִצְחִיּוֹת, וְאִם אַחֲטָא, וְאִם לֹא אַחֲטָא, חֲסִדוֹ וְקְדוּשָׁתוֹ לֹא יִסּוּר הַיְמִנִי לְנִצְח, וְשָׁמַעְתִּי וְשָׁמַחְתִּי מְאֹד. וּבְמִלַּאת הַיְמִים הָאֵלֶּה הִקְשַׁבְתִּי קֶשֶׁב רַב לְכָל הַיְעוּדִים וְהַהֲבָטָחוֹת שְׁנוּעֵדְתִּי מֵאֵת ה', וְלֹא מִצָּאֲתִי בָּהֶם סְפוּק וְלִשׁוֹן אִיָּה לְדַבֵּר אֶל בְּנֵי הָעוֹלָם, וְלִהְבִּיאֵם לַחֲפֹץ ה' אֲשֶׁר הוֹדִיעֵנִי, וְלֹא יִכְלִתִּי לְהִתְאַפֵּק לְטִיֵל בֵּין בְּנֵי אָדָם הַרִיקִים מִכָּל, וְדוֹבְרִים סָרָה עַל ה' וְעַל בְּרִיאָתוֹ, וְאֲנִי שָׁב(ו)ע וְהִלַּל הוֹלָה וְשָׁמַח, וּכְמוֹ מִצְטַחֵק עַל הָאֲמֻלִּים הָאֵלֶּה, וְנִגְעוּ אֵלַי הַדְּבָרִים עַד הַלֵּב.

אֲזִי הִסְכַּם בְּלִבִּי – יִהְיֶה מָה שְׁיִהְיֶה וְאֶפִּילוֹ אֲרַד מִמְדַּרְגְּתִי הַרְמָה, הַנְּנִי מוֹכֵרָח לְשִׁפּוֹה תְּפִילָה חֲמָה לֵה', לִתֵּן לִי הַשְׂגָּה וְדַעַת בְּדַבְרֵי נְבוּאָה וְחֻכְמָה וְלִשׁוֹן לְהוֹעִיל אֶת בְּנֵי הָעוֹלָם הָאֲמֻלִּים לְהַעֲלוֹתֵם לְדַרְגַּת הַחֻכְמָה וְהַנְּעָם כְּמוֹתִי. וְהַגֵּם שְׁיִדְעֵתִי מֵאֲזִי שְׁאֲסוּר לִי לְהִדְאִיב רוּחִי עִם כָּל זֶה לֹא הִתְאַפַּקְתִּי, וְשָׁפַכְתִּי שִׁיחַ וְתִפְלָה חֲמָה מְאֹד.

וַיְהִי בִבְקֵר וְאֲשָׂא עֵינַי וַרְאִיתִי יוֹשֵׁב בְּשָׁמַיִם יִשְׁחַק עָלַי וְעַל דְּבָרֵי נִיאֲמַר לִי: מָה אַתָּה רוֹאֶה? וְאֹמַר אָנִי רוֹאֶה ב' אֲנָשִׁים מִתְאַבְּקִים יַחַד, אֶחָד חָכֵם וְשָׁלֵם בְּכָל עוֹז, וְהַשֵּׁנִי קָטָן וְטַפֵּשׁ כְּמוֹ קָטָן שְׁנוֹלֵד, וְהַשֵּׁנִי הַחֲסֵר טַעַם, הַקָּטָן וְהַחֲלָשׁ, מִפִּיל אֶת הַגְּבוּר וְהַשָּׁלֵם.

וַיֹּאמֶר לִי ה': זֶה הַקָּטָן גְּדוֹל יִהְיֶה. וַיִּפְתַּח הַקָּטָן אֶת פִּיו וְאָמַר לִי אֵיזָה פְּסוּקִים בְּלִתִּי מוֹבְנִים לִי כָּל צָרְכִם, אֲמַנֵם, הַרְגֵּשְׁתִּי בָּהֶם כָּל אוֹצְרוֹת הַחֻכְמָה וְהַנְּבוּאָה הַנְּהוּגָה בֵּין כָּל נְבִיאֵי אֲמַת, עַד שְׁיִדְעֵתִי כִּי עָנָה לִי ה', וְנָתַן לִי מֵהַלְכִים בֵּין כָּל הַנְּבִיאִים וְחֻכְמֵי ה'.

וַיֹּאמֶר לִי ה': קוּם עַל רַגְלֶךָ וְהִבֵּט לְרוּחַ מִזְרַחִית קִדְמָה, וְנִשְׂאֲתִי עֵינַי וַרְאִיתִי אֲשֶׁר הַקָּטָן הִלְזָ בְּרַגְעַ אַחַת נִתְרוֹמַם וְהִשְׁוָה אֶת עֲצָמוֹ וְקוֹמָתוֹ לְקוֹמַת הַגְּדוֹל, וְעַדִּיּוֹן הָיָה חֲסֵר טַעַם וְשָׁכַל כְּמַקְדָּם וְנִפְלְאֲתִי מְאֹד. אַחֲרֵי זֶה הָיָה דְבַר ה' אֵלַי בְּמַחְזָה לְאֹמְרוֹ: שָׁכַב עַל צִדָּה הַיְמִנִית. וְאֲשַׁכַּב עַל הָאֲרֶץ, וַיֹּאמֶר לִי: מָה אַתָּה רוֹאֶה? וְאֹמַר: אָנִי רוֹאֶה גּוֹיִים וְלֹאֲמִים רַבִּים מְאֹד מִתְנַשְּׂאִים וְנִנְאָבְדִים וּמְרִאִיָּהֶם מִשְׁחַת מְאֹדָם. וַיֹּאמֶר לִי ה': אִם תֹּאכַל לִתֵּן צוּרָה לְכָל הַגּוֹיִים הָאֵלֶּה וְלִהְפִּיחַ בָּהֶם רוּחַ חַיִּים, אֲזִי אֲבִיאָךְ אֶל הָאֲרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבוֹתֶיךָ לְתֵת לָךְ, וְכָל יַעֲדֵי יִתְקַיְמוּ עָלֶיךָ.

(הַתְּגִלוֹת נְבוּאִית מִתּוֹךְ כְּתַב יַד קוֹדֶשׁוֹ שֶׁל בַּעַל 'הַסּוּלָם' זִיע"א, "הַסּוּלָם" פְּרָקִי חַיִּיהֶם שֶׁל רְבוּתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים הָאֲדַמּוּרִיִּים לְבֵית אֲשֶׁלָּג וְתַלְמִידֵיהֶם, חֵלֶק א' מְבוּא א'-ג')

אור הסולם

כי בא השמש לשכב במקום שהוא והנה בזולום מהסולם ועד סיני נראו מלאכי אלהים עולים ויורדים והמלך הקדוש ניצב במרומים להבטיחו הבטוחה גדולה לעולמים לשומרו בכל אשר ילך באמונים

ובצאת נפש האדם בשכבו לא תעקר בהזולט מגופו זולק הנפש בגוף מוצב ארצה ומוזשבת ראשה אל השמימה אצה להאיר הרצון העליון לכל תזותון בעולם כי בא השמש לעת ערב לגלות הנעלם (מתוך "בוזגוי הסלע")

מכתב התגלות נבואית של המלך השי"ת בכבודו ובעצמו, אל בעל הסולם והודיעו:

"אותך בחרתי לצדיק וחכם בכל הדור הזה, למען תרפא את שבר האנושי בישועה של קימא".

"ויהי בתוך שני המלחמה בימי הטבח האיום, ואני תפלה, ואבך בכי רב כל הלילה. ויהי פעלות הבקר והנה אנשי העולם כלו כמו מקבצים בקבוץ אחד לפני דמיוני, ואיש אחד מרחף ביניהם בראש חרבו על ראשיהם, מצליף כלפי ראשיהם, והראשים פורחים למרום וגויותיהם נופלים לבקעה גדולה מאד ויהיו לים של עצמות.

והנה קול אלי: אני אל שדי המנהיג לכל העולם כלו ברחמים מרבים, שלח ידך ואחז בהחרב כי עתה נתתי לך עצמה וגבורה. ותלבישיני רוח ה' ואחזתי בהחרב, ותכרף נעלם אותו האיש והבסתי היטב על מקומו ואיננו, והחרב ברשותי לקניני הפרטי.

ויאמר ה' אלי: שא רגלה ולה לה ממולדתך אל ארץ החמדה ארץ האבות הקדושים, ואעשה שם לחכם גדול ועצום, ונברכו בה כל גאוני הארץ, כי אותך בחרתי לצדיק וחכם בכל הדור הזה, למען תרפא את שבר האנושי בישועה של קימא, ואת החרב הזה תקח בידי ותשמור עליה בכל נפשך ומאודך, כי היא האות ביני וביניה אשר כל הדברים הטובים האלו יתקיימו על ידיך, כי עד עתה עוד לא היה לי איש נאמן כמותך, למסור לו החרב הזאת, ועל כן עשו החובלים מה שעשו, ומעתה כל מחבל אשר יראה את חרבי בידיך, תכרף ותעלם ויתבער מהארץ.

ואסתר פני כי יראתי מלהביט לעמת הדובר בי, והחרב שהיתה למראה עיני דמיוני כמו חרב פשוטה של ברזל, בדמות משחית נורא, הנה נתהפכה ברשותי לאותיות נוצצות השם הקדוש "אל שדי" אשר ברק זיוו מלאה אור ונחת והשקט, ובטח את כל העולם כלו.

ואומר (ה) אל לבי: מי יתן ואקנה לכל דרי העולם מטופס (מטפה / מאפס) טהרה של החרב הזאת, כי אז ידעו שיש נעם ה' בארץ.

ואשא עיני והנה ה' נצב עלי ויאמר אלי: אני אל אלקי אבותיך, שא נא עיניך מהמקום אשר אתה עומד לפני ותראה כל המציאות אשר המצאתי יש מאין, עליונים ותחתונים יחד, מראש מתחילת יציאתם לגלגלי המציאות, ועד כל המשך זמן בסדרי התפתחותם, עד יבואו על גמר מלאכתם כראוי, למעשה ידי להתפאר. ואראה ואשמח מאד על הבריאה הנהדרה וכל מלואה, והענג והטוב אשר כל באי הארץ מתענגים עליה, ואודה לה'.

אז אמרתי לה': לפניך נעבד ביראה ופחד, ונודה לשמך תמיד כי מאתך לא תצא הרעות והטוב, אכן שלשלת של נעם ערוכה לפנינו מראש עד סוף, ואשרי הדורכים על עולמך, אשר הכינות להם לנעם ועדן וכל טוב, אין שום נפתל ועקש בכל מעשי ידי העליונים ותחתונים יחד. ונמלאתי חכמה נהדרה, ועל כלם חכמת השגחתו הפרטית בתכלית. כן הלכתי והוספתי חכמה יום יום ימים רבים שמונים ומאת יום.

בימים האלה עלה על לבי לערף תפלה לה' לאמור: הן נמלאתי חכמה יותר מכל הקדמונים ואין דבר בעולם אשר יפלא ממני, אולם את דברי הנביאים וחכמי ה', איני מבין כלום, גם השמות הקדושים ברבם לא הבנתי, והרהרתי: הנה ה' הבטיח לי חכמה ודעת, עד להיות למופת בין החכמים והנבראים, ואני עדין את שיתתם איני מבין.

ובטרם אקרא והנה ה' שורה עלי ויאמר: הן תראה חכמתך והשגתך למעלה למעלה, על כל החכמים אשר היו בארץ עד הנה, ומה שאלת ממני ולא נתתי לך? ולמה תדאיב את רוחך בהבנת דברי הנבואה, שאינה מספק שדבריהם נאמרים מתוך קטנות מהשגתך, האם תרצה שאוריך ממדרגתך, ואז תוכל להבין את כל דבריהם כמותם?

והחרשתי ושמחתי בהתפארות רחבה ולא ענית דבר.

סולם ההצלה לדור האחרון!

בשומעם זעקת ליבו הטהור ודבריו הקשים מנשוא, נתקשו רוב ראשי הקהילות היהודיות להאמין שמרחפת עליהם גזירה כל-כך קשה ובפרט על רקע זכויות האזרח שהוענקו ליהודי פולין לראשונה בתולדותיהם - איום ההכחדה היה נראה כבלתי מציאותי, ובפועל גמרו רק 600 סיומים. אמנם היו רבנים חשובים שהיו שותפים לדעתו שחייבים לברוח לארץ ישראל כמו הרבי מהוסיאטין והרבי ה"שומר אמונים" זיע"א ועוד, אך הם היו מעטים ובשנת תרע"ט (1919 למינינים) צעק בעל הסולם זיע"א בקול גדול שכבר נגזרה הגזירה בשמים!!!

בצר לו, כשראה שאין לו יותר יכולת של ממש להשפיע על לימוד הזוהר הקדוש באופן הנדרש ולא על ענין העליה לארץ הקודש, החליט הוא ובני ביתו לעלות לארץ ישראל, ועשה זאת בשנת תרפ"א (1921 למינינים) ואכן לצערנו פרצה שואת הגרמנים ימ"ש בשנת תרצ"ט (1939 למינינים) - בדיוק כפי שחזה, 20 שנה משנת תרע"ט (1919 למינינים) ונהרגו 6 מליון יהודי אירופה על מזבח ה', הי"ד!!!

לאחר שהנאצים ימ"ש כילו מיליונים רבים בשואה האיומה, הם החליטו לעלות לארץ ישראל ולעשות שם כליה בשארית הפליטה. הצבא הנאצי ימ"ש התקדם והגיע עד סוריה במהירות, ומשם חשבו להתקרב לעבר ארץ ישראל. סכנה ריחפה על הציבור כולו ומתח נורא שרר בין היהודים שהרבו בתפילה ובתחנונים לפני בורא עולם שתבטל גזירת הכליה מעל יהודי ארץ ישראל.

באותו הזמן ישב אז בחדרו רבינו הקדוש וקולמוס בידו, כותב ומתרגם, מברר ומברר את הזוהר הקדוש, ידוע ידע את ההבטחה הכתובה בזוהר הקדוש: ב'דא הוא ספר הזהר יפקון ביה מגלותא ברחמי' - בזכות הלימוד בספר הזוהר נצא מהגלות ברחמים. (זוהר במדבר פר' נשא קכ"ד): ולכן תרגם את הזוהר ללשון הקודש, כדי שכל יהודי, אפילו פשוטי העם, יוכלו ללמוד ולהבין את הזוהר הקדוש, ואמר שביום שיצא לאור הכרך הראשון יהיה לרשע מפלה גדולה, וכך היה, ביום שיצא לאור הכרך הראשון מספר הזוהר עם פירוש הסולם, אז כבר נתפרסם שהנאצים ימ"ש ברחו מסוריה לרוסיה ושם נחלו את מפלתם הגדולה וב"ה ניצלה שארית הפליטה בארץ ישראל.

בתקופה האחרונה אנו מקבלים אזהרות רבות. עם ישראל סובל מצרות גדולות ומשונות, ומלחמת העולם השלישית כבר עומדת בפתח - מלחמה גדולה ואכזרית שלא הייתה כמותה בעולם. מתח ופחד רב כבר שורר בארץ ובעולם, והמוסלמים והנוצרים רק מחכים לירייה הראשונה - לירייה שתצית את המלחמה האחרונה, את מלחמת העולם השלישית. עם ישראל בואו לא ניתן להסטוריה לחזור על עצמה!!! בואו ניכנס לתוך התיבה ונינצל מחבלי משיח!!! בואו נתחזק ונלמד מדברי קדשו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, המבטיח שבזכות הלימוד בספר הזוהר הקדוש נצא מן הגלות ברחמים. וכדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק.

הרמח"ל הקדוש זיע"א מגלה שבסוד התיבה נעשה הזוהר
ולכן כל מי שיתדבק בזוהר הקדוש בורח מן הסטרא אחרא
וינצל מחבלי משיח!!!

בריחת רשב"י עשתה ענין התיבה. שבסודה נעשה הזוהר אשר בו נכללו כל הששים ריבוא נשמתין, כמוזכר בתיקונים, ואז נחשב זה לבריחה כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרך אלא יציאה. וזה שכתוב (ישעיה נב, יב): "כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו כי הולך לפניכם ה' ומאספכם אלהי ישראל". והאמת היא כי ספר הזוהר נשאר אחריו לברכה (אחרי רשב"י), שכל מי שיתדבק בו (בזוהר הקדוש) נקרא שבורח מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרך לו (באחרית הימים) אלא יציאה, ואודיעך מה תועלת נמצא בזה. והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח!!! ("אדיר במרום" עמ' כב)

הבטחת הרמח"ל הקדוש זיע"א:
ביטול הגזרות על ידי לימוד הזוהר בלי הפסק!!!
(מתוך אגרת פ"ו למהר"י באסאן זיע"א)

וזאת ידעתי אגיד, כי ודאי נתרבה הקטרוג עד שהיה יכול הגיע ח"ו אל מקום גדול. ואנו ת"ל הקדמנו וירצה ה', יהיה לכל ישראל רפואה למכה. כי זה ה' חודשים בקירוב כבר ראינו את הנולד והתחלנו בתיקון גדול, כאשר אומר עתה לכבוד תורתו.

וזאת העצה היעוצה לכל קהילות קודש איטליא, ישמרם צורם, להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם. ובוודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאוד. זה הסדר אשר שמנו בבית מדרשנו, כי כבר ידענו מה שכתב רשב"י בספר הזוהר פרשת ויצא דף קנ"א ע"א: "בעוד דהאי קול לא פסק דבור שלטא ויכלא וע"ד לא אצטריך אוריתא למפסק", ושם למעלה מעט: "כל זמנא דחכימיא ייחדון בה באוריתא לא יכיל ס"מ בהו". ועל כן שמנו עצמנו לקבוע לימוד שלא יהיה לו הפסק כלל.

זה משפטו (של בית המדרש). שבעה בחרנו אשר התנדבו לזה לקיים להם להיות בין כולם לומדים תמיד מן הבוקר ועד הערב, כל הימים לא יחשו. והם עשו ביניהם תנאי, שהלימוד הזה לא יהיה אלא לתיקון כל ישראל, ועל כן כולם כאיש אחד יחשבו, ולא יעשה שום אחד בשביל עצמו, אלא בשביל כל ישראל. ובסדר הזה יתחילו: מיד אחר תפילת שחרית ישב אחד במקום אחד אשר הוכן לזה ושם ילמוד שיעור קבוע לו עד בוא ב' ויקח ממנו הספר עצמו, וממקום שהוא מסיים שם יתחיל, עד בוא השלישי ויקח ממנו. וכן יקיפו וילכו עד צאת הכוכבים, דבר יום ביומו. וכל אחד בשעת לימודו יהא דינו כמתפלל י"ח, שלא יוכל להפסיק בשום מין הפסק שבעולם. ולא יסיים לימודו עד שיתחיל הב', באופן שרגע אחד לא יפסק קול התורה. והלימוד הוא ספר הזוהר, תיקונים וזוהר חדש, ונמצאו לומדים בכל שבוע כל זה.

וזה ידענו כי בחר ה' בזה לבטל כל גזירות קשות, ובפרט להיות לחומה אל הגזירה הקשה ח"ו. ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גוום, כי אני אלמלא איישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום. אבל כבוד תורתו יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות, כי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יוכל לעשותו, כי לא דבר קשה הוא כלל.

משה חיים לוצאטו

מנחה ת"ס/וצאטו

